

יום א', טז' באייר תש"ס (21 במאי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

שבוע טוב!

היום 31 ימים, שהם ארבעה שבועות ו-3 ימים לעומר.

הרחמן הוא יחזיר לנו עבודת בית המקדש למקומה, במהרה בימינו אמן. סלה.

ידיעה אחרונה מ(אתמול, שבת) ה**טז' באייר**: בשנת 2448, חודש ימים אחרי יציאת מצרים, הגיעו בני ישראל למדבר סין, ככתוב: "ויסעו מאילים ויבואו כל עדת בני ישראל אל מדבר סין אשר בין אילים ובין סיני בחמישה עשר יום לחודש השני לצאתם מארץ מצרים." [שמות טז' 1] בהגיענו למדבר סין, נגמרו המצות. ובתגובה לפניית העם למשה, מבטיח ה' לספק לבני ישראל את כל הצרכים שלהם כל יום עד שייכנסו לארץ הקודש: "ויאמר ה' אל משה הנני ממטיר לכם לחם מן השמים..." [שמות טז' 4] ובהמשך: "ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה עד בואם אל ארץ נושבת..." [שמות טז' 35].
(אגב, פסוק **טז'** באמצע סוגיה זאת הוא אחד הפסוקים בתורה שיש בה כל אותיות הא'-ב': "זה הדבר אשר צוה ה', לקטו ממנו איש לפי אכלו עמר לגלגלת מספר נפשתיכם איש לאשר באהלו תקחו.")

היום, **טז' באייר**, לפני 35 שנה, בשנת תשכ"ה(1965-5725), **נתלה** בכיכר המרכזית בדמשק **אלי כהן** הי"ד, לאחר שהורשע בריגול למעננו, מדינת ישראל. כהן, שהצליח לחדור לצמרת השלטון הסורי, הוגדר כאיש שגרם את נזק הריגול הגדול ביותר בתולדות סוריה. ולמרות פניות לאין-ספור ע"י גורמים שונים, כולל אשתו, נדיה ואחיו, מוריס, עד היום הסורים מסרבים להתיר העלאת עצמותיו לקבורה בישראל. [ישראל 50]

חמש שנים לאחר מכן, בשנת תש"ל(1970-5730), **במארב מחבלים**, נהרגו היום 12 יהודים, ונפצעו 19 – רובם ילדים בני 6 עד 9 – שהיו **באוטובוס בדרכם ממושב אביבים** אל ביה"ס האזורי במושב דובב (ליד הגבול עם לבנון, בפניה הדרום-מערבית של אצבע הגליל).המחבלים התמקמו על גבעה מעבר לגבול באזור החולש על מסלול הנסיעה של האוטובוס. כשזה הגיע לעיקול הדרך, ירו לעברו 3 פצצות באזוקה. הפיגוע היה הקשה ביותר שידעה ישראל עד אז בגבול הצפון, והעובדה שרוב הנפגעים היו ילדים בני אותם גילאים ומאותו מושב רק הגבירה את הזעזוע. למשך תקופה ארוכה אח"כ, נאסרה הנסיעה בכביש אלא בשירות בליווי צבאי. מושב אביבים, שהוקם ע"י עולים מהרי האטלס שבמרוקו התאושש רק אחרי זמן ממושך מהפיגוע הקטלני. [ישראל 50]

בעניין מנהגי ימי ספירת העומר, לקראת ל"ג בעומר:

משחרב בית המקדש רבו הגעגועים והצער על אובדן המקדש וקדשיו ועל כבוד ישראל שגלה, ועל הארץ כי שממה. ולא היו מתיאשים מן הגאולה, עד שקם בר-כוכבא ומרד ברומאים, ועמו קהל גדול שדימו שהוא המשיח [ירושלמי תענית ד' ה']. אבל בעוונות, הוא נפל במלחמה... הרג רב היה בישראל, חרבה ביתר ופרצה מגפה וגבר האבל על חורבן המקדש. ואף רבי עקיבא נטפל לבר-כוכבא, ועמד אתו בקשרי המרד. ומסורת בידי חכמינו ז"ל שהיו לתנא הקדוש 24,000 תלמידים, וכולם נספו בהרג ובמגפה שפרצה – משום שלא היו בלב אחד לרבם, ולא נהגו כבוד זה בזה. ומגפה זו בימים שבין פסח לעצרת (שבועות) היתה, ומשמתו היה העולם משתומם בלי תורה ובלי ציפיה לגאולה. [יבמות סב:]{ההמשך יבוא (תרתי משמע)...}{ "הלכה לעם"}

יום נעים!